

Arrest

nr. 243 973 van 13 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 8 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2017 diene de eerste verzoekende partij en de tweede verzoekende partij een aanvraag om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 augustus 2018 dient de derde verzoekende partij een aanvraag om internationale bescherming in.

1.3. Op 15 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 234 808 van 2 april 2020 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 8 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de eerste respectievelijk de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 26/10/2017 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.6. Op 8 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de derde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1.1°. van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid. 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 11/07/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemeen Unierechtelijk beginsel.

3.1.1. Ter adstruering van hun eerste middel zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen:

“En ce que

Les décisions, qui reposent sur l'article 7 de la loi du 15.12.1980, sont motivées par le seul fait que la demande de protection internationale des requérants a été rejetée et qu'ils séjournent sur le territoire depuis plus de 90 jours.

Alors que

Première branche

L'article 5 de la directive 2008/115 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier dispose que :

« lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte :

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant ;*
 - b) de la vie familiale ;*
 - c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers*
- et respectent le principe de non-refoulement »*

Cette obligation a été transposée à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

Le Conseil d'État a par ailleurs rappelé, dans une ordonnance 13.120 du 4.1.2019 que :

« Ni l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 5 de la directive 2008/115/CE ne peuvent rendre inapplicable l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Lorsque le requérant adopte une décision de retour, il doit donc veiller à respecter non

seulement l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il lui appartient dès lors de respecter le droit au respect tant de la vie familiale que de la vie privée consacré par l'article 8 précité. »

Il en résulte que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 n'est pas d'application automatique. La partie adverse est tenue de prendre en considération, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, la vie privée et familiale et l'état de santé du ressortissant concerné.

A la lecture des décisions entreprises (motivées de manière stéréotypée et laconique), il ne ressort pas que la partie adverse, lors de son adoption, a pris en considération la vie privée et familiale des requérants, ni leur état de santé et la crise sanitaire actuelle, en violation du devoir de motivation (articles 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.7.1991) et du devoir de soin et de minutie.

Deuxième branche

Il est certain que la décision entreprise constitue une ingérence dans le droit au respect de la vie privée des requérants, développée depuis plus de deux ans et demi en Belgique. Les requérants se sont particulièrement investis dans la société belge, ce qui ressort de la demande d'autorisation au séjour humanitaire introduite en leur nom le 18.5.2020.

L'article 7 de la loi du 15.12.1980 n'est pas d'application automatique. La partie adverse, lorsqu'elle envisage l'adoption d'une décision de retour, doit examiner le respect non seulement des articles 2 et 3 de la Convention et leurs correspondants dans la Charte, mais également le respect de l'article 8 de la Convention et 7 de la Charte.

Le Conseil d'État a par ailleurs rappelé, dans une ordonnance 13.120 du 4.1.2019 que :

« Ni l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 5 de la directive 2008/115/CE ne peuvent rendre inapplicable l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Lorsque le requérant adopte une décision de retour, il doit donc veiller à respecter non seulement l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il lui appartient dès lors de respecter le droit au respect tant de la vie familiale que de la vie privée consacré par l'article 8 précité. »

Il ressort de la demande de régularisation humanitaire que les requérants ont suivi tous les trois des cours de langue depuis leur arrivée en Belgique. Les deux premiers requérants travaillent depuis 2018 en tant que salariés (le requérant depuis octobre 2018 à temps plein ; la première requérante depuis mai 2018 30h/semaine). Ils ont un réseau social étendu en Belgique, et ont déposé pas moins de 12 témoignages le confirmant (pièce 5). Ils ont également insisté, dans le cadre de leur demande d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires, sur la situation sécuritaire à Cali (par ailleurs soulignée dans l'arrêt de Votre Conseil n°234.808 du 2.4.2020 prononcé en matière de protection internationale).

La décision entreprise n'a pas pris la vie privée des requérants en considération, en violation des articles 8 de la Convention et 7 de la Charte et du principe de proportionnalité.

Il n'est pas contestable que la décision entreprise, qui ordonne aux requérants de quitter le territoire belge, constitue une ingérence dans cette vie privée. Le §2 de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme précité prévoit qu'il puisse « (...) y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit (...) pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

En l'espèce, la partie adverse ne démontre aucunement avoir effectué la mise en balance requise par le §2 de l'article 8. La décision entreprise repose sur le seul constat que la procédure de demande de protection internationale des requérants est clôturée et qu'ils séjournent depuis plus de 90 jours en Belgique."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen zijn. De bestreden bevelen vermelden duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Ze verwijzen immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stellen *in concreto* vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 februari 2019 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming nam en dat op 2 april 2020 het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad. Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat de eerste/tweede verzoekende partij respectievelijk de derde verzoekende partij het land binnenkwam op 26 oktober 2017 respectievelijk 11 juli 2018 en nog steeds op het grondgebied verblijft zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

De verzoekende partijen weerleggen deze concrete vaststellingen niet. Ze maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat zelfs indien de beslissingen gemotiveerd zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partijen menen dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat uit een lezing van de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen, met hun gezondheidstoestand en met de huidige gezondheids crisis, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punten 3.1.6, 3.1.7. en 3.1.8. Waar zij eveneens menen dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat geen motief betreffende de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten werd opgenomen in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.2.12.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het

proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending opwerpen.

3.1.4. De verzoekende partijen verwijzen in een eerste onderdeel naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stellen dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet automatisch van toepassing is, dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel rekening dient te houden met het privé- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan, dat uit een lezing van de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen, met hun gezondheidstoestand en met de huidige gezondheidscrisis. In een tweede onderdeel betogen de verzoekende partijen dat het vaststaat dat de bestreden beslissingen een inbreuk vormen op het recht op eerbiediging van hun privéleven dat zich al meer dan tweeënhalf jaar in België ontwikkelt, dat zij bijzonder betrokken zijn geweest bij de Belgische samenleving, wat blijkt uit hun aanvraag om een humanitaire verblijfsvergunning die op 18 mei 2020 werd ingediend, dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet automatisch van toepassing is, dat de verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit niet alleen de naleving van de artikelen 2 en 3 van het EVRM moet onderzoeken maar ook de naleving van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, dat uit de aanvraag om humanitaire regularisatie blijkt dat ze alle drie sinds hun aankomst in België taalcursussen hebben gevolgd, dat de eerste en tweede verzoekende partij sinds 2018 werken als werknemer, dat zij een uitgebreid sociaal netwerk in België hebben en niet minder dan twaalf getuigenissen hebben ingediend die dit bevestigen, dat zij in dit kader ook de veiligheidssituatie in Cali hebben benadrukt (ook benadrukt in het arrest van de Raad nr. 234 808 van 2 april 2020 over hun verzoek om internationale bescherming), dat in de bestreden beslissingen, in strijd met artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en met het evenredigheidsbeginsel, geen rekening werd gehouden met hun privéleven, dat er niet betwist kan worden dat de bestreden bevelen een inbreuk vormen op dat privéleven, dat de verwerende partij geenszins aantoonde dat zij de door artikel 8, tweede lid van het EVRM vereiste afweging heeft gemaakt, dat de bestreden beslissingen uitsluitend zijn gebaseerd op de vaststelling dat hun verzoek om internationale bescherming is afgesloten en dat zij meer dan 90 dagen in België zijn.

3.1.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, die werden getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, beslissingen tot verwijdering uitmaken in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan

een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De verzoekende partijen stellen dat uit een lezing van de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met hun privé- en gezinsleven, met hun gezondheidstoestand en met de huidige gezondheidscrisis.

3.1.6. De Raad wijst erop dat in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de verwerende partij rekening was rekening te houden met het privéleven van de verzoekende partijen.

3.1.7. Wat het gezins- en familielevens betreft, verduidelijken de verzoekende partijen vooreerst niet op welk gezinsleven met welke gezinsleden zij zich beroepen.

In zoverre zij zich beroepen op een gezinsleven met een neef van de eerste verzoekende partij in Spanje en een neef en nicht van de tweede verzoekende partij in België, wijst de Raad erop dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, "Onur v. het Verenigd Koninkrijk", 2009; EHRM, "Slivenko v. Letland", 2003; Mole N., "Asylum and the European Convention on Human Rights", Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De verzoekende partij brengen geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen en hun voormelde familieleden. De verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat zij met voormelde familieleden een beschermingswaardig gezinsleven hebben.

Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familielevens met voormelde familieleden niet aannemelijk wordt gemaakt, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren over een voormeld gezins- of familielevens.

In zoverre zij zich beroepen op het gezinsleven van de drie verzoekende partijen, merkt de Raad op dat zij geenszins aantonen op welke wijze het gezinsleven de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten zou verhinderen, waardoor met het gezinsleven diende rekening te worden gehouden bij de afgifte ervan.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij allen door middel van de bestreden beslissingen worden bevolen het grondgebied te verlaten. Door zowel ten aanzien van de eerste, de tweede als de derde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, heeft de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening gehouden met de gezinscel van de verzoekende partijen. Immers door zowel de eerste, de tweede als de derde verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten, wordt door de bestreden beslissingen de gezinskern niet verbroken. Eveneens blijkt dat de verwerende partij hierop uitdrukkelijk gewezen heeft in de beoordeling van het gezinsleven die blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

In het administratief dossier bevinden zich immers drie nota's "Evaluatie artikel 74/13" van 8 mei 2020 waaruit blijkt dat de verwerende partij omtrent het gezins- en familielevens het volgende heeft overwogen:

- over het gezinsleven van de eerste verzoekende partij

“betrokkene verblijft met haar meerderjarige dochter en echtgenoot in België. Allen zijn het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de familie samen. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/01/2018) dat een neef in Spanje en een neef en nicht van haar echtgenoot in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.”

- over het gezinsleven van de tweede verzoekende partij

“betrokkene verblijft met zijn meerderjarige dochter en echtgenote in België. Allen zijn het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de familie samen. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/01/2018) dat een neef van zijn vrouw in Spanje en een neef en nicht in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.”

- over het gezinsleven van de derde verzoekende partij

“betrokkene verblijft in België met haar beide ouders. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.06/11/2018) dat ook een neef langs vaderzijde en diens moeder in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.”

Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoekende partijen in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de gezinskern behouden blijft daar de drie verzoekende partijen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

3.1.8. De verzoekende partijen verwijzen inzake de verplichting om op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling naar de huidige gezondheidscrisis maar maken hiermee niet aannemelijk dat er in hun hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. De verzoekende partijen verwijzen weliswaar naar de huidige gezondheidscrisis, doch maken geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet zijn of symptomen hebben en een medische behandeling nodig hebben.

3.1.9. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in België of in een andere lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen hebben, zodat zij niet aannemelijk maken dat de verwerende partij gehouden was om rekening te houden met het hoger belang van het kind

3.1.10. De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.11. De verzoekende partijen menen dat *in casu* ook artikel 8 van het EVRM geschonden is.

3.1.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hun ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

3.1.13. De verzoekende partijen betogen dat het vaststaat dat de bestreden beslissingen een inbreuk vormen op het recht op eerbiediging van hun privéleven dat zich al meer dan tweeënhalf jaar in België ontwikkelt, dat zij bijzonder betrokken zijn geweest bij de Belgische samenleving, wat blijkt uit hun aanvraag om een humanitaire verblijfsvergunning die op 18 mei 2020 werd ingediend, dat uit de aanvraag om humanitaire regularisatie blijkt dat ze alle drie sinds hun aankomst in België taallessen hebben gevolgd, dat de eerste en tweede verzoekende partij sinds 2018 werken als werknemer, dat zij een uitgebreid sociaal netwerk in België hebben en niet minder dan twaalf getuigenissen hebben ingediend die dit bevestigen.

3.1.14. De Raad merkt vooreerst op betreffende de verwijzing naar hun aanvraag om humanitaire regularisatie van 18 mei 2020, dat de verwerende partij van deze aanvraag en de elementen in deze aanvraag geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissingen, zodat het haar niet ten kwade kan worden geëit hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent te hebben gemotiveerd.

3.1.15. Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

3.1.16. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het door hen opgebouwd uitgebreid sociaal netwerk in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Evenmin maken zij aannemelijk dat de tewerkstelling van de eerste en tweede verzoekende partij beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij beperken hun betoog verder tot het gegeven dat zij al meer dan tweeënhalf jaar in België zijn, dat zij bijzonder betrokken zijn geweest bij de Belgische samenleving en dat zij sinds hun aankomst in België taallessen hebben gevolgd. Echter, met een dergelijk betoog tonen de verzoekende partijen echter geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij tonen immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan, diende de verwerende partij de elementen betreffende het privéleven niet in aanmerking te nemen, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan, en diende zij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.1.17. De Raad wijst er bovendien op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is

gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partijen – die nooit een definitieve toelating hebben gekregen om in België te verblijven – tonen met het enkel verwijzen naar hun tweeënhalf jaar durende verblijf in België, hun uitgebreid sociaal netwerk, de tewerkstelling van de eerste en tweede verzoekende partij, hun betrokkenheid bij de Belgische samenleving en de gevolgde taalcursussen, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor hun privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. Waar zij nog wijzen op de veiligheidssituatie in Cali, en hieromtrent verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 234 808 van 2 april 2020 over hun verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen ook hiermee geenszins aannemelijk maken dat zij hun privéleven niet kunnen verderzetten in het herkomstland. Immers blijkt uit voormeld arrest dat uit de in arrest vermelde informatie niet kan worden afgeleid dat in Cali een gewapend conflict heerst, noch dat burgers uit de miljoenenstad Cali enkel door hun aanwezigheid aldaar een ernstige bedreiging vrezen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dat er dan ook geen redenen zijn waarom de verzoekende partijen die hun leven in Cali doorbrachten, niet kunnen terugkeren naar de stad waar ze woonden, werkten en hun familie hebben.

3.1.18. Gelet op de uiteenzetting in punt 3.1.7., vormen de bestreden beslissingen ook geen schending van het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.1.19. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen evenmin aan de motivering van de bestreden bevelen onzorgvuldig of onevenredig is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

3.1.20. Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 7 van het Handvest bevat dus rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de bestreden beslissingen *in casu* strijden met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

3.1.21. Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat hun regelmatig verblijf van negentig dagen overschreden is, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.1.22. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 23 maart 2020), van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 4 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het adagium *“patere legem ipse quam fecisti”*, en van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partijen lichten het tweede middel als volgt toe:

“Première branche

Les décisions entreprises ont été adoptées le 8.5.2020, alors que l'Union est paralysée par une crise sanitaire sans précédent.

L'arrêté ministériel du 23.3.2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVI-19, dispose en son article 7 que « les voyages non essentiels au départ de la Belgique sont interdits ». Les déplacements au sein de la Belgique sont également limités aux cas urgents et de nécessité (article 8).

*Dès le 12.3.2020, des premières mesures avaient été adoptées en Belgique¹, le Conseil National de sécurité s'étant réuni les 10, 12 et 17 mars². Dès le 17.3.2020, le confinement total de la population a été confirmé³. La partie adverse, qui a la particularité d'être à la fois en charge de la santé et de la migration au sein du gouvernement fédéral⁴, adopte dans le cadre de son deuxième portefeuille des décisions incompatibles avec les mesures adoptées dans le cadre de son premier portefeuille, en violation de l'adage *patere legem ipse quam fecisti*. Elle était présente à la conférence de presse annonçant les mesures renforcées de confinement. Elle ne peut prétendre, dès lors, les ignorer.*

Lors de l'adoption des décisions entreprises, le confinement était en vigueur et les voyages non essentiels au départ de la Belgique étaient interdits.

Afin d'enrayer la propagation du Covid19, la Commission européenne a par ailleurs autorisé l'introduction de restrictions à la libre circulation dans l'espace Schengen. Des contrôles sont organisés tant à la frontière belge qu'à la frontière des autres Etats membres.

Il en découle que les requérants sont tenus tenu de rester confinés à Uccle, pour une période indéterminée, et ne pouvaient, dès son adoption et sa notification, exécuter les décisions entreprises (ne pouvant ni se déplacer en Belgique, ni franchir une frontière extérieure de l'espace Schengen).

La partie adverse a adopté à l'encontre des requérants des décisions (ordre de quitter le territoire endéans 30 jours) qu'elle sait inexécutables. Lesdites décisions sont par conséquent disproportionnées et illégales, et violent le principe de proportionnalité et le principe de bonne administration, précisé au moyen, lu en combinaison avec l'article 7 de la loi du 15.12.1980, et les articles 7 et 8 de l'arrêté ministériel du 23.3.2020.

Deuxième branche

Dans son préambule, l'arrêté ministériel du 23.3.2020 met en avant le risque encouru en terme de « mortalité ». Il repose par conséquent sur des considérations relevant de l'article 2 de la CEDH et de l'article 2 de la Charte. A tout le moins est-il question d'éviter d'exposer les destinataires de l'arrêté ministériel (les requérants, mais également toute personne avec qui ils pourraient être en contact) à des traitements incompatibles avec l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte. Le préambule se lit, notamment, comme suit :

« Considérant l'article 191 du Traité sur le Fonctionnement de l'Union européenne qui consacre le principe de précaution dans le cadre de la gestion d'une crise sanitaire internationale et de la préparation active à la potentialité de ces crises ; que ce principe implique que lorsqu'un risque grave présente une forte probabilité de se réaliser, il revient aux autorités publiques d'adopter des mesures urgentes et provisoires ;

Considérant la déclaration de l'OMS sur les caractéristiques du coronavirus COVID-19, en particulier sur sa forte contagiosité et son risque de mortalité ;

Considérant la qualification par l'OMS du coronavirus COVID-19 comme une pandémie en date du 11 mars 2020 ;

Considérant que, en date du 16 mars 2020, l'OMS a relevé à son degré maximum le niveau de la menace liée au COVID-19 qui déstabilise l'économie mondiale et se propage rapidement à travers le monde ;

Considérant la propagation du coronavirus COVID-19 sur le territoire européen, et en Belgique, et l'évolution exponentielle du nombre de contaminations ; que les mesures prises jusqu'à présent n'ont

pas suffi à endiguer cette évolution exponentielle; que le taux d'engorgement des hôpitaux, en particulier des services de soins intensifs, devient critique ;

Considérant l'urgence et le risque sanitaire que présente le coronavirus COVID-19 pour la population belge ;

Considérant que le coronavirus COVID-19 est une maladie infectieuse qui touche généralement les poumons et les voies respiratoires ;

Considérant que le coronavirus COVID-19 semble se transmettre d'un individu à un autre, par voie aérienne ; que la transmission de la maladie semble s'opérer par tous les modes possibles d'émission par la bouche et le nez ;”

Les mesures annoncées dès le 17.3.2020 et confirmées dans les arrêtés ministériels des 18.3.2020 et 23.3.2020, affectent tant le droit à la vie que le droit de ne pas être exposé (et de ne pas potentiellement exposer les autres) à des traitements inhumains et dégradants, notamment la maladie. En adoptant des décisions contraires à ces mesures (ordre de quitter le territoire alors que les voyages au départ de la Belgique sont interdits), la partie adverse viole également les articles 2 et 3 de la CEDH et 2 et 4 de la Charte.

Troisième branche

A tout le moins les décisions entreprises, adoptées dans un tel contexte sanitaire limitant la libre circulation de toute personne sur le territoire belge, et au départ de la Belgique, ne sont-elles pas valablement motivées. Elles ne font en effet nullement référence à ce contexte et au risque encouru pour la santé des requérants, en violation des articles 7, 62 et 74/13 de la loi du 12.15.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 et du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs tel que précisé au moyen.”

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar wat uiteengezet is in punt 3.1.2.

3.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet werd in punten 3.1.5. en 3.1.8.

3.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel, beginselen waarvan de draagwijdte reeds werd toegelicht in punt 3.1.3. evenals de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de rechtsnormen en -beginselen waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

3.2.5. De verzoekende partijen betogen vooreerst dat de bestreden bevelen genomen zijn op een moment dat de Unie verlamd was door een ongekende gezondheids crisis, dat het ministerieel besluit van 23 maart 2020 in artikel 7 stelt dat niet-essentiële reizen vanuit België verboden zijn, dat verplaatsingen binnen België volgens artikel 8 ook beperkt zijn tot de dringende en noodzakelijke gevallen, dat op 12 maart 2020 de eerste maatregelen in België waren goedgekeurd nadat de nationale veiligheidsraad op 10, 12 en 17 maart was bijeengekomen, dat reeds op 17 maart 2020 de 'lockdown' werd bevestigd, dat de verwerende partij die binnen de federale regering verantwoordelijk is voor zowel gezondheid als migratie, in die tweede materie beslissingen neemt die onverenigbaar zijn met de maatregelen die ze heeft genomen met betrekking tot die eerste materie en dus in strijd met het adagium '*patere legem ipse quam fecisti*', dat zij aanwezig was op de persconferentie en de inperkende maatregelen aankondigde, dat zij dus niet kan doen alsof ze die maatregelen niet kent, dat toen de bestreden bevelen genomen werden, de beperkende maatregelen van kracht waren en niet-essentiële reizen vanuit België verboden waren, dat de Europese Commissie, om de verspreiding van COVID-19 een halt toe te roepen, toestemming heeft gegeven voor de invoering van beperkingen op het vrij verkeer binnen het Schengengebied, dat de controles zowel aan de Belgische grens als aan de grenzen

van andere lidstaten worden georganiseerd, dat dit tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen verplicht zijn om voor onbepaalde tijd in Ukkel te blijven en zij de bestreden bevelen niet kunnen uitvoeren, dat zij zich niet binnen België mogen verplaatsen of een buitengrens van het Schengengebied mogen oversteken, dat de verwerende partij de bestreden beslissingen heeft genomen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en daarvan wist dat ze niet uitvoerbaar waren.

3.2.6. Met hun betoog gaan de verzoekende partijen er vooreerst aan voorbij dat de bestreden bevelen voortvloeit uit de artikelen 52/3, §1 en 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en steunen op de vaststellingen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 februari 2019 een negatieve beslissing heeft genomen inzake het verzoek om internationale bescherming, dat de Raad het beroep tegen deze beslissing op 2 april 2020 heeft verworpen, dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, dat de eerste en de tweede verzoekende partij het land binnenkwamen op 26 oktober 2017, dat de derde verzoekende partij het land binnenkwam op 11 juli 2018, en dat de verzoekende partijen nog steeds op het grondgebied verblijven zodat hun regelmatig verblijf van negentig dagen overschreden is. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partijen niet betwist. Zij maken niet aannemelijk dat de coronamaatregelen, en in het bijzonder de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020, het nemen van de bestreden bevelen in de weg zouden staan. Immers doet de coronapandemie en het ministerieel besluit van 23 maart 2020 geen afbreuk aan het gegeven dat op grond van de artikel 52/3, §1 een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet nadat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd en nadat de Raad het beroep heeft verworpen.

3.2.7. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat de bestreden bevelen niet uitgevoerd kunnen worden. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen immers geenszins aan dat gevolg geven aan de bestreden bevelen een verboden niet-essentiële reis is, zoals bedoeld in artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020. Waar zij verwijzen naar artikel 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020, kan de Raad slechts vaststellen dat dit artikel een niet-limitatieve opsomming geeft van hetgeen een noodzakelijke verplaatsing is. Aldus maken de verzoekende partijen met de verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 niet aannemelijk dat zij geen gevolg hadden kunnen geven aan de thans bestreden bevelen, daar uit de voorgelegde regelgeving niet blijkt dat de uitvoering van de bestreden bevelen een niet-essentiële verplaatsing uitmaakt. Zij tonen geenszins aan dat hun verplaatsing naar een Belgische luchthaven en vervolgens naar hun land van herkomst niet als essentieel of noodzakelijk kan worden beschouwd noch dat de invoering van beperkingen op het vrij verkeer binnen het Schengengebied en controles zowel aan de Belgische grens als aan de grenzen van andere lidstaten hen verhinderen om uitvoering te geven aan de bestreden bevelen. Met hun betoog maken ze aldus niet aannemelijk dat zij verplicht zijn om voor onbepaalde tijd in Ukkel te blijven en dat zij de bestreden bevelen niet kunnen uitvoeren.

Een schending van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 wordt niet aangetoond. Nu de verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen de geldende coronamaatregelen geschonden heeft, maken zij evenmin een schending van het adagium '*patere legem ipse quam fecisti*' aannemelijk.

3.2.8. De Raad merkt bovendien op dat indien de verzoekende partijen menen dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten, het hen vrij staat op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij actueel een dergelijk verzoek hebben ingediend.

3.2.9. De verzoekende partijen verwijzen verder naar de preambule van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 en stellen dat daarin de nadruk wordt gelegd op het risico in termen van sterfte, dat het derhalve is gebaseerd op overwegingen in het kader van artikel 2 van het EVRM en artikel 2 van het Handvest, dat het er op zijn minst om gaat te vermijden dat de bevolking wordt blootgesteld aan een behandeling die onverenigbaar is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat de maatregelen die vanaf 17 maart 2020 zijn aangekondigd en in de ministeriële besluiten van 18 maart 2020 en 23 maart 2020 zijn bevestigd, invloed hebben op zowel het recht op leven als het recht om niet te worden blootgesteld en om anderen niet potentieel bloot te stellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, waaronder de ziekte, dat door de bestreden bevelen te nemen die in strijd zijn met deze

maatregelen (het is verboden het grondgebied te verlaten voor een reis vanuit België) de verwerende partij de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest schendt.

3.2.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen in het land van bestemming een reëel gevaar lopen om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Hetzelfde geldt voor artikel 2 van het EVRM.

Met hun algemeen betoog over de coronapandemie verliezen de verzoekende partijen uit het oog dat het aan hen toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partijen tonen vooreerst niet aan dat zij door het coronavirus besmet zijn of symptomen hebben en een medische behandeling nodig hebben. Voorts tonen zij geenszins *in concreto* aan dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Colombia. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partijen met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengen teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

De verzoekende partijen verduidelijken ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs hadden overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat door het nemen van de bestreden beslissingen de verwerende partij voormelde bepalingen schendt doordat deze bepalingen eveneens het recht omvatten om niet te worden blootgesteld en om anderen niet potentieel bloot te stellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, waaronder de ziekte (of aan overlijden), tonen zij geenszins aan dat het risico te worden blootgesteld aan ziekte (of overlijden) ten gevolge van de huidige gezondheids crisis, voortvloeit uit het nemen van de bestreden beslissingen. Immers lopen ook de verzoekende partijen in België, en in veel andere landen, hetzelfde risico. Er kan aldus niet gesteld worden dat de verzoekende partijen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een risico lopen om een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu zij het door hen vermelde risico eveneens lopen in geval de bestreden beslissingen niet zouden zijn genomen en zij niet bevolen werden het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen geenszins *in concreto* aantonen dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Colombia.

De verzoekende partijen maken dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de bestreden beslissingen op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werden genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest.

3.2.11. Gelet op het voorgaande en op het gegeven dat de verzoekende partijen geen andere argumenten aanvoeren ter adstructie van de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM en artikel 2 van het Handvest, wordt de schending van deze artikelen evenmin aangetoond.

3.2.12. Waar de verzoekende partijen tot slot nog stellen dat beslissingen die in een dergelijke gezondheidscontext worden genomen en die het vrij verkeer van personen op het Belgisch grondgebied en vanuit België beperken, op zijn minst niet geldig gemotiveerd zijn, dat de bestreden bevelen op geen enkele wijze verwijzen naar deze context en naar het risico voor de gezondheid van de verzoekende partijen, tonen zij geenszins aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden zou zijn geweest om hierover in de bestreden beslissingen te motiveren. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen met hun betoog, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aannemelijk maken dat er redenen waren die verband houden met de huidige algemene gezondheids crisis die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.2.13. Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden bevelen foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat ze steunen op onzorgvuldige feitenvinding of, gelet op de coronapandemie, onevenredig zijn. Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.14. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER